

POSTANOWIENIE

17 czerwca 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Jacek Grela

na posiedzeniu niejawnym 17 czerwca 2026 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa Krajowego Ośrodka Wsparcia Rolnictwa w W.
przeciwko F. spółce akcyjnej w W., P. spółce akcyjnej w G.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej F. spółki akcyjnej w W.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie
z 29 stycznia 2020 r., VI ACa 544/18,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 14 czerwca 2017 r. Sąd Okręgowy w Warszawie oddalił powództwo w odniesieniu do roszczenia głównego; uwzględnił częściowo roszczenie ewentualne i zasądził na rzecz Agencji Nieruchomości Rolnych w W.: od pozwanego „F.” spółki akcyjnej w W. 873 692,71 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie naliczanymi od: 671 565,55 zł za okres od 26 września 2007 r. do dnia zapłaty i 168 174,59 zł za okres od 11 maja 2013 r. do dnia zapłaty; od pozwanego „P.” spółki akcyjnej w G. 68 360,25 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie naliczanymi od 11 maja 2013 r. do dnia zapłaty, a w pozostałym zakresie powództwo oddalił.

Wyrokiem z 29 stycznia 2020 r. Sąd Apelacyjny w Warszawie zmienił częściowo ww. wyrok w ten sposób, że w punkcie drugim nadał mu następującą

treść: „a) zasądza od F. Spółki Akcyjnej w W. na rzecz Krajowego Ośrodka Wsparcia Rolnictwa w W. kwotę 1 057 987,79 zł (jeden milion pięćdziesiąt siedem tysięcy dziewięćset osiemdziesiąt siedem złotych 79/100) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 889 168,29 zł (osiemset osiemdziesiąt dziewięć tysięcy sto sześćdziesiąt osiem złotych 29/100) od dnia 1 kwietnia 2007 r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 168 819,50 zł (sto sześćdziesiąt osiem tysięcy osiemset dziewiętnaście złotych 50/100) od dnia 11 maja 2013 r. do dnia zapłaty; b) zasądza od P. Spółki Akcyjnej w G. na rzecz Krajowego Ośrodka Wsparcia Rolnictwa w W. kwotę 67 715,34 zł (sześćdziesiąt siedem tysięcy siedemset piętnaście złotych 34/100) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 11 maja 2013 r. do dnia zapłaty; a w pozostałej części powództwo oddala”; oddalił apelację powoda i pozwanego P. S.A. w pozostałej części oraz apelację pozwanego F. S.A. w całości.

W skardze kasacyjnej pozwany F. spółka akcyjna, jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, wskazała na przesłanki przedsądu przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c.

Zdaniem skarżącej w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, a skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W judykaturze już wielokrotnie wypowiedziano się na temat charakterystyki skargi kasacyjnej (zob. postanowienie SN z 13 czerwca 2018 r., II CSK 71/18). Wskazano tam m.in., że skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, a także w celu usunięcia z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń umożliwiający rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej.

Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny skargi kasacyjnej. Ten etap postępowania przed Sądem Najwyższym jest ograniczony - co należy podkreślić - wyłącznie do zbadania

przesłanek przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c., nie zaś merytorycznej oceny skargi kasacyjnej. W razie spełnienia co najmniej jednej z tych przesłanek, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione.

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie objęte podstawami kasacyjnymi, doniosłe z punktu widzenia rozstrzygnięcia sprawy i nierozwiązane dotąd w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może się przyczynić do rozwoju prawa. Powołanie się przez skarżącego na takie zagadnienie wymaga jego sformułowania oraz uzasadnienia występowania w sprawie (zob. postanowienia SN: z 28 listopada 2003 r., II CK 324/03; z 7 czerwca 2005 r., V CSK 3/05; z 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07; z 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07; z 26 września 2005 r., II PK 98/05; z 10 maja 2019 r., I CSK 627/18).

Szczegółowa analiza sprawy prowadzi do wniosku, że powyższa przesłanka nie została wykazana. W uzasadnieniu nie powołano argumentów, które mogłyby świadczyć, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne. Wywód prawny uzasadniający istnienie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, a więc cechującego się nowością i dotychczas niewyjaśnionego w orzecznictwie powinien bowiem wskazywać na wątpliwości kwalifikowane, a nie zwykłe, które mogą być rozstrzygnięte przez sąd powszechny w toku rozpoznawania sprawy (zob. postanowienie SN z 26 września 2019 r., I CSK 228/19). Takich wątpliwości skarga kasacyjna nie zawiera.

Skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., gdy w sprawie doszło do kwalifikowanego: oczywistego naruszenia prawa, widocznego od razu, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby głębszej analizy. Konieczne było zatem wykazanie, że Sąd drugiej instancji w sposób oczywisty naruszył przepis jasny i jednoznaczny, którego wykładnia i stosowanie nie budzi żadnych wątpliwości (zob. m.in. postanowienia SN: z 8 marca 2002 r. I PKN 34/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; z 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49 i z 11 stycznia 2008 r. I UK 285/07).

Wywody zawarte w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, sprowadzają się do polemiki z zaskarżonym orzeczeniem, nie zaś

wykazania, że przy jego ferowaniu popełniono uchybienia w zakresie stosowania prawa, które miały charakter kwalifikowany i nie podlegały różnym ocenom. Uzasadnienie wniosku stanowi w istocie próbę zaangażowania Sądu Najwyższego do kolejnej weryfikacji instancyjnej prawidłowości dokonania przez Sąd drugiej instancji ustaleń faktycznych i oceny prawnej w sprawie, co nie jest celem postępowania kasacyjnego i nie może skutecznie uzasadniać wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Biorąc to pod uwagę Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., odmówił przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej, nie znajdując też okoliczności, które obowiązyany jest brać pod uwagę z urzędu w ramach przedsądu.

Jacek Grela

[S.J.]

[a.ł.]